

Sygnatura akt II C 673/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. (...)

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę kwoty 8401,80 zł ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8401,80 zł (osiem tysięcy czterysta jeden złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1638 zł (jeden tysiąc sześćset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 673/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 6 maja 2015 roku do Sądu Rejonowego w Sandomierzu powódka- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, domagała się zasądzenia od pozwanego- M. W., kwoty 8401,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w kwocie 1638 zł (w tym opłata od pozwu – 421 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego – 1200 zł). W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pismem z dnia 24 września 2013 roku została wypowiedziana zawarta z pozwanym umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego. Z uwagi na brak dostępu do gazomierza zainstalowanego u pozwanego, powód nie mógł wstrzymać dostawy paliwa gazowego bezpośrednio po zakończeniu okresu wypowiedzenia umowy. Dopiero w dniu 30 lipca 2014 roku powód przeprowadził kontrolę poboru gazu w obecności pozwanego w lokalu przy ul. (...) w Ł.. Podczas kontroli stwierdzono, że pozwany pobiera gaz bez podpisanej umowy na dostarczanie paliwa gazowego. Z uwagi na powyższe powód obciążył pozwanego opłatą za nielegalny pobór gazu w kwocie 8401,80 zł. Mimo wezwania pozwany nie dokonał zapłaty. /pозew- k. 2-4v; pełnomocnictwo- k. 7; odpis KRS- k. 8-12/.

W dniu 27 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Sandomierzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 1182/15.

/nakaz zapłaty k. 50/

Od nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata w dniu 22 czerwca 2015 roku wniósł sprzeciw zgłaszając zarzut niewłaściwości sądu i wnosząc o przekazanie sprawy do sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego. Wniósł nadto o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniósł, że kwestionuje powództwo co do zasady jak i wysokości. Pozwany pobierał gaz, bowiem mimo pisma strony powodowej, nie wstrzymano dostaw paliwa gazowego. Z winy powódki odłączenie nastąpiło 30 lipca 2014 roku, a nie w okresie bezpośrednio następującym po wypowiedzeniu. Pozwany nie dokonał ingerencji w układ rozliczeniowo – pomiarowy, ani też go nie ominął. Dlatego brak jest podstaw do twierdzenia, że doszło do nielegalnego poboru gazu, o którym stanowi art. 3 pkt 18 ustawy prawo energetyczne. Pozwany podniósł nadto, że uregulował należności wobec powódki, a dostawy gazu przez powódkę zostały wznowione.

/sprzeciw- k. 54-57, pełnomocnictwo k. 58/

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Sandomierzu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

/postanowienie k. 62/.

W piśmie z dnia 18 września 2015 roku powódka wyjaśniła, że umowa ze sprzedawcą paliwa gazowego została rozwiązana wskutek wypowiedzenia w dniu 3 października 2013 roku. W wypowiedzeniu pozwany został poinformowany, że pobór gazu po dacie rozwiązania umowy stanowi nielegalny pobór paliwa gazowego, z czym wiąże się naliczenie opłaty karnej. Mimo posiadanej wiedzy pozwany nadal pobierał paliwo gazowe. Powódka podniosła, że pobór gazu przez pozwanego był zależny tylko od jego woli. Powódka podjęła szereg prób mających na celu demontaż gazomierza tj. w dniach: 20.10.13r., 21.05.14r, 7.06.14r, 29.07.14r. Powódka nie jest sprzedawcą paliwa gazowego, ale jego dystrybutorem, wobec czego nie wystawia faktur za sprzedane paliwo i nie dochodzi roszczeń z tego tytułu. Powódka zobowiązana była do dystrybucji paliwa gazowego do pozwanego oraz upoważniona do przeprowadzania kontroli legalności pobierania paliw. Przeprowadzona w dniu 30 lipca 2014 roku kontrola wykazała, że pozwany pomiędzy dniem 30 października 2013 roku a dniem kontroli pobrał 1917m³ gazu. Powódka zaprzeczyła, aby pozwany uregulował należność wobec niej. Dokonał on bowiem zapłaty za zaległe rachunki wraz z odsetkami na rachunek bankowy sprzedawcy gazu. Zapłata taka została dokonana prawdopodobnie w celu umożliwienia zawarcia z tym sprzedawcą nowej umowy kompleksowej.

Powódka może pobierać od odbiorcy opłatę z tytułu nielegalnego poboru paliwa gazowego, określoną w taryfie. Taryfa nr 1 została ustalona na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2013 r w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi. Zgodnie z pkt 9.3 Taryfy ilość pobranego nielegalnie gazu ustala się ryczałtowo odpowiednio do zainstalowanych u odbiorcy odbiorników. W protokole kontroli stwierdzono u odbiorcy: kuchenkę 4-palnikową – ryczałtowa ilość gazu to 200m³, kocioł dwufunkcyjny – ryczałtowa ilość gazu to 2000m³. Odbiorcę obciąża się zgodnie z pkt. 9.2 Taryfy opłatą wg wzoru: (...) (cena referencyjna gazu obowiązująca w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru)x Qr (ryczałtowe ilości nielegalnie pobranego paliwa gazowego). Mając na uwadze cenę referencyjną obowiązującą w lipcu 2013r wynoszącą 1,2730 zł, powódka obciążyła pozwanego opłatą dochodzoną pozwem.

/pismo k. 76-78, pełnomocnictwo k. 79/

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. prowadzi działalność m.in. w zakresie dystrybucji paliw gazowych. Przedmiotem działania spółki są także kwestie poboru gazu bez ważnej umowy handlowej. Na skutek połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh powodowa spółka jest następcą prawnym (...) sp. z o.o. w W..

/bezsporne, odpis KRS k. 8-12/

W dniu 10 października 2012 roku między sprzedawcą: (...) SA w W. a odbiorcą: M. W. została na czas nieoznaczony zawarta umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego. Sprzedawca na podstawie umowy zobowiązał się dostarczać paliwo gazowe do instalacji znajdującej się w obiekcie odbiorcy na adres: Ł. ul. (...). Odbiorca zobowiązał się odbierać paliwo gazowe w tym obiekcie przez następujące urządzenia: kuchnia 4-palnikowa i kocioł c.o. + c.w.u. (§ 1 pkt 1, 2, § 2 pkt 3 umowy). W umowie strony postanowiły, że usługę dystrybucji paliwa gazowego do instalacji znajdującej się w obiekcie, będzie wykonywał operator systemu dystrybucyjnego w oparciu o zawartą umowę ze sprzedawcą. Dla potrzeb przedmiotowej umowy jest to (...) sp. z o.o. w W.. (§ 3 pkt 1 umowy). Integralną część umowy stanowiły ogóle warunki umowy oraz taryfa (lub wyciągi z taryfy). (§ 6 pkt 1 umowy).

/umowa k 13-14/

Pismem, doręczonym pozwanemu w dniu 26 września 2013 roku (...) SA w W. wypowiedziała M. W. umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego z tytułu zadłużenia z 7-dniowym okresem wypowiedzenia liczonym od dnia następnego po dniu, w którym doręczono wypowiedzenie. W piśmie zawarto informację, że w wypadku poboru paliwa gazowego po dacie rozwiązania umowy naliczana będzie opłata karna za nielegalny pobór paliwa gazowego, w wysokości pięciokrotności ceny określonej w taryfie właściwego operatora systemu dystrybucyjnego.

/kserokopia pisma z potwierdzeniem odbioru k. 15, k. 16-17/

Pracownicy powódki podejmowali próby odjęcia gazomierza u pozwanego pod adresem: Ł. ul. (...) w dniach: 20.10.13r, w godz. 16.05 – 16.50, w dniu 21.05.14r w godz. 11.40 – 12.10. Wobec tego, że gazomierz znajdował się wewnątrz lokalu i nie zastania pozwanego, gazomierza nie odjęto. Na miejscu pozostawiano powiadomienie. W dniu 7.06.14r pracownicy powódki przeprowadzili rozmowę z pozwanym, który zobowiązał się uregulować zadłużenie w dniu następnym. W dniu 29.07.14r w godz. 12.20 – 12.40 pracownicy powódki nie zastali pozwanego. W dniu 30 lipca 2014 roku w obecności pozwanego, pracownicy powódki dokonali kontroli gazomierza w zajmowanym przez niego lokalu przy ul. (...) w Ł.. Gazomierz nie został zdjęty, gdyż pozwany wyraził gotowość zawarcia nowej umowy ze sprzedawcą paliwa gazowego. Pracownicy dokonali jedynie opisu gazomierza i odczytu.

/kserokopie pism k. 18, k. 19, k. 20, kserokopia protokołu kontroli k. 21, zeznania świadków: G. C. k. 97-98, W. K. k. 98/

Pismem doręczonym pozwanemu dnia 25 sierpnia 2014 roku został on powiadomiony przez powódkę o stwierdzeniu nielegalnego poboru gazu oraz o naliczeniu opłaty za nielegalny pobór gazu zgodnie z ustawą prawo energetyczne i rozporządzeniem Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń paliwami gazowymi oraz Taryfą nr (...) sp. z o.o. w kwocie 8401,80 zł z terminem zapłaty na dzień 4 września 2014 roku.

/kserokopie: pisma k. 22-23, noty NPG/01040/2014 k. 24-25, potwierdzenia odbioru k. 26-27/

Pozwany był zakwalifikowany do grupy taryfowej W-2.2. Należność z tytułu nielegalnego poboru gazu obliczono według pkt 9.3 Taryfy odpowiednio do zainstalowanych u odbiorcy odbiorników według wzoru: $3 \times \text{CRG}$ (cena referencyjna gazu obowiązująca w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru) \times Q_r (ryczałtowe ilości nielegalnie pobranego paliwa gazowego tj. 2200m^3). Mając na uwadze cenę referencyjną obowiązującą w lipcu 2013r wynoszącą 1,2730 zł, powódka obciążyła pozwanego opłatą w kwocie 8401,80 zł. /§ 1 pkt 4 umowy k. 13, kserokopia noty k. 24-25, Taryfa nr 1 k. 30-31, cena referencyjna gazu k. 32/.

W okresie od 3 października 2013 roku do 30 lipca 2014 roku pozwany pobierał gaz pod adresem: Ł. ul. (...). / bezsporne, odczyt gazomierza k. 80, kserokopia protokołu kontroli k. 21/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dowody w postaci dokumentów, ich kserokopii (na podstawie art. 308 kpc) oraz zeznania świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

Zgodnie z art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku „Prawo energetyczne” (t. jedn. Dz.U. z 2012, poz. 1059), nielegalne pobieranie paliw lub energii to pobieranie paliw lub energii 1) bez zawarcia umowy, 2) z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo- rozliczeniowego, lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo- rozliczeniowy.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 cyt. ustawy, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

- 1)** pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo
- 2)** dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Art. 46 cyt. ustawy stanowi delegację do wydania przez stosownego ministra rozporządzenia określającego sposób kalkulacji opłat za nielegalny pobór paliw i energii.

W okresie od 25 lipca 2013 roku obowiązuje rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią paliwami gazowymi (Dz.U. z 2013r, poz. 820). Według §43 ust. 1 rozporządzenia, w przypadku nielegalnego pobierania paliw gazowych przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych może obciążyć odbiorcę lub podmiot nielegalnie pobierający paliwa gazowe opłatami, które są obliczane jako iloczyn trzykrotnej ceny referencyjnej paliwa gazowego obowiązującej w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru oraz ryczałtowych ilości energii zawartej w tym paliwie, na zasadach określonych w taryfie.

Należy przede wszystkim wskazać, że pozwany nie kwestionował sposobu wyliczenia opłaty wskazanego w nocie obciążeniowej. W sprzecznie podniósł, że kwestionuje powództwo co do zasady i wysokości. Nie wskazał jednak żadnych okoliczności, które mogłyby choćby poddać w wątpliwość sposób ustalenia wysokości opłaty określonej nocie nr NPG/01040/2014.

Nadto pozwany wskazywał, że pobierał gaz, gdyż nie wstrzymano jego dostawy oraz, że nie może być w jego przypadku mowy o nielegalnym pobieraniu paliwa, gdyż nie dokonał ingerencji w układ rozliczeniowo – pomiarowy ani go nie ominął.

Przytoczone przez pozwanego okoliczności nie miały wpływu na zasadność powództwa.

Jak wynika z powołanego art. 57 ust. 1 ustawy „Prawo energetyczne” powódka miała do wyboru dwie alternatywne drogi dochodzenia roszczenia wobec pozwanego z tytułu stwierdzonego nielegalnego pobierania energii. Mogła mianowicie pobierać opłatę w wysokości określonej w taryfie, albo dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Powódka spośród dwóch alternatywnych dróg zmierzających do zaspokojenia roszczenia wybrała w niniejszej sprawie określoną w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy „Prawo energetyczne” poprzez określenie opłaty w sposób wskazany w obowiązującej taryfie i skierowanie w takiej wysokości żądania przeciwko pozwanemu.

Cechą opłat wskazanych w taryfie jest ich ryczałtowy charakter – tj. oderwany od rzeczywistej szkody. Jest to zrozumiałe, gdyż przy nielegalnym pobieraniu energii wysokość rzeczywistej szkody byłaby często trudna do ustalenia właśnie z uwagi na pominięcie układu pomiarowego. Ze zgromadzonego materiału wynika, że naliczona opłata określona

została ustalona prawidłowo – w oparciu o przepisy powołanego rozporządzenia i przy uwzględnieniu postanowień obowiązującej taryfy.

Bezsporne było w sprawie, że łącząca pozwanego ze sprzedawcą paliw umowa została skutecznie wypowiedziana. Po dniu 3 października 2013 roku pozwany pobierał zatem gaz bez zawartej umowy. W piśmie zawierającym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pozwany został zawiadomiony także o konsekwencjach pobierania gazu po rozwiązaniu umowy, zatem twierdzenie powoda, że pobierał gaz, gdyż nie wstrzymano dostawy pozostaje bez znaczenia. Pozwany miał świadomość konsekwencji wynikających z dalszego pobierania gazu. Jednocześnie nie ustalono, aby to pracownicy powódki odmówili pozwanemu odjęcia gazomierza. Z materiału dowodowego wynika, że to wskutek nieobecności pozwanego czynność ta nie była możliwa do przeprowadzenia w przypadku prób podejmowanych przez pracowników powódki.

Brzmienie powołanego art. 3 pkt 18 ustawy „Prawo energetyczne” nie potwierdził przyjętej przez pozwanego tezy, że w jego przypadku nie było nielegalnego poboru gazu w rozumieniu ustawy. Przepis ten dla stwierdzenia nielegalnego poboru nie wymaga łącznego spełnienia opisanych w jego treści przypadków. Według przepisu prawa energetycznego, jedną z postaci nielegalnego poboru energii elektrycznej stanowi pobieranie energii elektrycznej bez zawarcia umowy (§ 18 art. 3) na którym to właśnie przypadku opierała swoje roszczenie powódka. W takiej sytuacji zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 1 przedsiębiorstwo energetyczne może pobrać opłatę w wysokości określonej w taryfie. Ideą tego przepisu było wprowadzenie sankcji w razie braku zawarcia jakiegokolwiek umowy z przedsiębiorstwem dostarczającym paliwo gazowe i pobieranie gazu, wbrew jego woli, przy czym odbiorca nie płaci za pobrany gaz. Wprawdzie przepisy prawa energetycznego oraz Kodeksu cywilnego nie przewidują dla zawarcia umowy sprzedaży paliwa gazowego określonej formy, w tym pisemnej zastrzegając rygor nieważności. Oznacza to możliwość zawarcia tego typu umowy w formie dowolnej, w tym poprzez czynności faktyczne (konkludentne), byleby została wyrażona wola obu stron (art. 60 KC). Świadczyć o tym mogą wzajemne zachowania się stron: dostarczanie przez paliwa, dokonywanie odczytu pobranego paliwa wystawianie przez sprzedawcę faktur VAT za sprzedaż i dodatkowe usługi, zapłata przez odbiorcę obciążających go faktur. (por uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 listopada 2013 roku, w sprawie o sygn. akt V ACa 462/13)

W niniejszej sprawie pozwany takiego istnienia umowy nie podnosił, a tym bardziej nie wykazał. Jej zawarcia nie potwierdzają dokonane ustalenia. Pozwany w szczególności nie udowodnił, aby w czasie po 3 października 2013 roku były dokonywane odczyty gazomierza, wystawiane faktury, oraz aby on regulował je w terminie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 k.c. i art. 455 kc i zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia następnego po dniu wskazanym w nocie obciążeniowej. Bezsporne było, że pozwany otrzymał ten dokument, gdzie jako dzień płatności wskazano 4 września 2014 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Na zasądzone koszty złożyły się koszty poniesione przez stronę powodową, tj. opłata od pozwu - 421 zł (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie minimalnej – 1200 złotych (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku „w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...)”- Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. (załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).